

Karácsonyi történet

Gazdasági társaságunk a Pilisi Állami Parkerdőgazdaság Fő-építésvezetőségéből alakult. Az új körülmények sok mindent megváltoztattak a munkahelyi életünkben, de a karácsonyfával kapcsolatosan semmit sem. Az az erdész, akinek karácsony előtt karácsonyfa-szolgáltatási feladata van, pontosan tudja, miről beszél. Karácsonyfát kapni az erdésztől, az erdőből más, mint azt a flaszteren megvásárolni! Amíg gazdálkodási eredményünk engedi, mindig juttatunk karácsonyfát munkavállalóinknak és számos üzleti partnerünknek egyaránt. Sok kitüntetést kaptam az életben. Oklevelet, jelvényt. Ezeket mindig jó szavakkal adták át valamilyen magasabb szintű teljesítményem elismeréseként, de sohasem kaptam annyi szép szót, mondatot, igaz szeretetet, mint a karácsonyfáért. Ezért ez a szenteste előtti feladat nemcsak nem zavar, hanem kedves élményt is jelent annak ellenére, hogy néha bebecsúszik valamilyen malőr.

A 2003-as esztendő évzáró ünnepségét cégünknel kedves külsőségekkel és még kedvesebb lelki tartalommal december 19-én tartottuk. Úgy alakult, hogy nekem még a december 23-a is kőkemény munkát jelentett. Ennek befejeztével, délután tudtam elmenni Rákospalotára 86 éves özvegy édesanyámhoz, és átadni a csomagokat, amelyeket a „Jézuska” hoz neki. (Évek óta egyedül karácsonyozik. Ő döntött így. Ilyenkor holt és élő szeretteivel gondolatban egyedül kíván lenni.) Meghatottan vette át az ajándékaimat. Nem kellett volna, nem kellett volna, mondogatta, majd felélenem megkérdezte. Ez évben is kapok tőled karácsonyfát?

A víz elkezdett folyni a hátamon. Legalább 150 fát küldtünk különböző címekre: munkavállalóinkhoz, üzleti partnereinkhez, szeretteinkhez. Édesanyámhoz is már több napja meg kellett volna érkeznie, de nem érkezett meg, és már nem is fog! Huszonharmadika este van, holnap szenteste.

Az elkallódott fát elfelejthetem, viszont helyette azonnal szerezniem kell egy másikat. Édesanyám az egyik húgommal szomszédos lakásban lakik. Szerencsére otthon volt a 20 éves unokaöcsém, Marci, akivel közöltem: azonnal elmegyünk az Öv utcai piacra, veszünk egy fát, és hazahozzuk. Igent mondott.

Kocsimon nem lévén csomagtartó, gyalog mentünk, másként nem is mehettünk. Gyaloglás közben rájöttem, hogy ez a piac messzebb van, mint gondoltam.

Gyalog sohasem mentem édesanyámtól erre a piacra. Utólag néztem meg térképem: A távolság majdnem 2,5 kilométer.

Megvettünk egy szép, kb. 3,5 méteres fát, majd elindultunk vissza. Feleségemtől néhány hete kaptam egy kabátot. Nagyon megszerettem. Távol is tartottam tőle a fenyőt, nehogy összegyantázzam. Vittük a fát, küszködve, izzadva. Sokkal súlyosabb volt, mint azt gondoltam. Vittük a fát legalább 400 méteren keresztül, de akkorra már mindketten úgy kimerültünk, hogy megálltunk, és megpihentünk.

A következő pihenőig már nem tettünk meg 400 métert. Az azt követő pihenőknél folyamatosan csökkent a távolság. A mobil telefonom édesanyámnál maradt, telefonfülke, tehertaxi sehol.

Még az út felénél sem tartottunk, de már tudtam, hogy ezt a fát nem tudom édesanyám házáig elvinni. Ugyanezt mértem be az öcsös ábrázatáról is. Influenzás voltam, talán ágyban lett volna a helyem, a kimerültségtől elkezdett rázni a hideg.

Mintegy másfél kilométert gyalogoltunk már, amikor a Rákos úton haladva megpillantottam egy Opel-Campo-t, amely egy ház előtt állt. (A Campo 5 személyes terepjáró gépkocsi, mögötte rakétával.) Istenem! Ennek megkeresem a gazdáját, és megkérem, hogy a hátralevő egy kilométeren vigye el a fát.

A házon, amely előtt az autó állt, egy „KIFŐZDE” feliratú tábla függött. Betértem a kifőzdébe. Mindössze egy asztalnál étkezett egy nő és egy férfi. Hozzajuk léptem:

– Jó napot és jó étvágyat kívánok! A nevem Bánó László, de ez lényegtelen. Tisztelettel kérdőzöm, Öné a ház előtt parkoló Opel?

– Igen. Talán rossz helyen állok?

– Jaj, dehogyis! Egy nagy kérésem lenne Önhöz. Vidéki ember vagyok. Édesanyám a közelben lakik. Én biztosítom sok év óta számára karácsonyra a karácsonyfát, de valamilyen tévedés révén ezt most nem kapta meg, ezért az unokaöcsém elmentünk az Öv utcai piacra, és vettünk egy fát. Eddig elhoztuk. Még kb. egy kilométer van hátra. Minden fizikai erőnket felemésztettük, egyszerűen nem bírjuk tovább vinni kézből. Szépen kérem Önt, vigye haza a fánkat a kocsijával!

– Megengedi, hogy befejezzem az étkezésem?

– Ne vicceljen! Megengedi, hogy meghívjam Önöket erre az étkezésre?

– Azt nem, de üljön le, és egyen velünk!

– Én most nem tudnék enni, csak inni, azt meg nem tehetem, mert kocsi van. Amelyen nincs csomagtartó. A vendéglő előtt fogok várakozni.

Néhány perc múlva kijöttek, és rövidesen a fa édesanyám háza előtt volt. Amikor leszedtük az autóról, ő is segített.

– Hát ez tényleg nehéz fa. Miért vett ekkorát? – kérdezte.

– Nagyon szegény családból származom. Ünnepnapi dőzsölésnek számított nálunk, ha csapvíz helyett szódavíz volt az asztalon, de mindig mennyezetig ért a karácsonyfa.

– Nálunk is mindig így volt – jegyezte meg kedves mosollyal a hölgy.

– Mivel tartozom? – kérdeztem.

– Semmivel. Asztalos vállalkozó vagyok. A Rákos út 42-ben van a műhelyem. Ha bármikor gondja lesz, és úgy látja, tudok segíteni, keressen nyugodtan. Kellemes Karácsonyt kívánok! – Beszállt a kocsijába, és elment.

Már szürkült. Valószínűleg már vége volt a nagy karácsonyi ajándékozási bevásárlási hajrának, amelyet a betlehemi kisded, a Megváltó megszületése és a Szeretet Ünnepe címén őrvölg végig a keresztény emberiség. Az ajándékozás görcsös és idétlen burjánzása-ként a rádióból megtudhattam, hogy ha van kb. 180 millió forintom, akkor az arra vágyó szeretteimnek Londonban vehetek karácsonyra egy kétszemélyes tengeralattjárót. Emberek százmilliói vásárolnak nagy lázban. Sokuk ordenárré módon tegezi le, anyázza a másikat, mert eléállt, mert elvitte azt, amit a másik akart megvenni, vagy csak azért, mert ideges. A reklám természetesen időben és heteken át üvölti: Vásárolj, fogyassz, ajándékozz, mert ez a szeretet, ez a Karácsony! A százmilliók pedig vevők erre!

Rövidesen 60 éves leszek. Ma már több dolgot máshogy látok, mint sok évvel ezelőtt. Ha valaki választás elé állítana és megkérdezné: Mit szeretnél jobban? Ha kapnál tőlem karácsonyra egy tengeralattjárót, vagy ha egy ismeretlen ember nagy bajodban nemcsak szó nélkül és kedvesen segít rajtad, hanem kilétét felfedve máskorra is felajánlja segítségét? – az utóbbit választanám. (E döntésem értékéből mit sem von le az a tény, hogy enyhe víziszonyom van.)

Kelt Visegrádon, a 2003. év Szentestéjén, a kis Jézus születésnapján, a Szeretet Ünnepe, a bevásárlásmentes Csendes Éj eljövetelekor.

Bánó László